

Galateni - Comentarii Jean Koechlin

Galateni 1:1-10

Epistola pe care Pavel le-o adreseaza adunarilor din Galatia este una severa. El trebuia sa se ocupe nu de un pacat moral, ca in cazul corintenilor, ci de un rau doctrinar extrem de grav. Acesti sarmani galateni, inselati de invatatori falsi, erau pe cale sa abandoneze harul, singurul mijloc de mantuire, pentru a se intoarce la religia faptelor. Pavel afirma cu tarie caracterul absolut al Adevarului divin. Este unul singur, este complet, este perfect, pentru ca Adevarul este Hristos (Ioan 14.6). Auzim uneori spirite indarjite sa sustina – in fond pentru a-si justifica necredinta – ca fiecare popor a primit propria sa descoperire, religia care i se adapteaza cel mai bine caracterului si civilizatiei. Nimic mai fals! Nu exista decat o singura evanghelie; ea proclama ca „Domnul nostru Isus Hristos ... S-a dat pe Sine Insusi pentru pacatele noastre“. Care este consecinta acestui fapt? „Ca sa ne scoata din veacul rau de acum...“, continua apostolul (v. 4). Versetul 10 ne aduce aminte de un alt adevar capital, anume ca preocuparea de a placea oamenilor ne face sa pierdem calitatea de robi ai lui Hristos. Cautam noi, inainte de orice, sa-l fim pe plac numai Lui? (1 Tesaloniceni 2.4).

Galateni 1:11-24

Ce fericire pentru noi ca ne putem pune toata increderea in Cuvantul lui Dumnezeu! Daca evanghelia vestita de Pavel ar fi fost in felul omului, atunci, da, galatenii ar fi fost indreptatiti sa accepte completari sau modificari. Dar ea nu era deloc asa. Iar pentru a atesta mai bine sursa divina a slujbei sale, apostolul istoriseste in ce mod extraordinar i-a fost incredintata. Dumnezeu l-a pus deoparte (v. 15), Dumnezeu i l-a descoperit pe Fiul Sau in el, din nou Dumnezeu l-a format in scoala Lui, fara instructori din randul oamenilor, in pustia Arabiei. In plus, Hristos il chemase intr-un mod direct, din inaltul cerului (Fapte 9). Pavel, inainte de drumul sau spre Damasc, ne invata ca noi putem fi absolut sinceri si, in acelasi timp, absolut vrajmasi ai Domnului (Ioan 16.2). Cat de draga insa ii ajunsese in prezent aceasta adunare a lui Dumnezeu, altadata persecutata de el „peste masura“ (v. 13)! Sa urmam aceasta pilda de devotament pentru Domnul si pentru ai Sai, acest zel in vestirea credintei (v. 23)! Si sa mai remarcam ca, inainte de a ne cere sa vorbim altora despre Fiul Lui, Dumnezeu doreste sa-L „descopere“ in noi (v. 16). El vrea sa produca in inima noastra acea neasemuita cunostinta a lui Hristos, din care sa decurga marturia noastra (2 Corinteni 4.6).

Galateni 2:1-10

Relatarea pe care Pavel o face despre circumstantele apostolatului sau completeaza ceea ce noi cunoastem din cartea Fapte. In timp ce Domnul ii incredintase lui Petru misiunea de a vesti evanghelia iudeilor, Pavel fusese ales pentru a predica aceeasi evanghelie natiunilor (v. 8). Intalnirea lui cu ceilalti apostoli nu putea nicidecum sa infirme chemarea primita de la Domnul. Dimpotriva, el a pus atat de mult la inima indemnul de a-si aminti de saraci, incat acesta a ajuns sa fie cauza

indirecta a intemnitarii lui la Ierusalim (Fapte 24.17). Ce ne invata aceste relatii ale apostolilor intre ei? Ca trebuie sa pretuim lucrarea altora, iar in ce priveste lucrarea noastra, sa veghem sa nu ne-o supraapreciem, ci s-o implinim fara greseala si fara sa „avem in vedere fata omului“ (v. 6).Cartea Fapte confirma cat de greu le-a fost primilor crestini de origine iudaica sa se desprinda de porunci: circumcizia si tinerea legii. La Ierusalim se tinuse o conferinta pentru a reglementa aceste probleme (Fapte 15). Satan insa nu renunta de bunavoie la o arma de care deja s-a folosit cu ceva succes. La randul lor, galatenii, desi nu erau iudei, cazusera in aceasta cursa si Pavel le arata marele pericol care se ascundea in aceasta.

Galateni 2:11-21

Prin ce era atat de grava aceasta intoarcere la lege? Si de ce si-a pus Pavel atat de mult la inima aceasta chestiune, incat a ajuns chiar sa-l acuze in mod public pe Petru pentru atitudinea sa indoielnica? (v. 11-14). Pentru ca insusi faptul de a-i incuraja pe credinciosi sa se iudaizeze si sa faca lucrari revenea la a spune ca lucrarea lui Isus nu era suficienta. Si nenumarati crestini tot in felul acesta inclina sa gandeasca. Recunosc in principiu valoarea ispasitoare a jertfei lui Hristos, dar in acelasi timp isi intemeiaza mantuirea pe lucrarile lor si pe practicarea religiei lor. Ei «fac ce pot», iar pentru restul se bazuie pe Dumnezeu. Unora ca acestia le raspundem cu versetul 16: „omul nu este indreptatit din fapte, ... ci prin credinta in Isus Hristos“. Un mijloc atat de simplu? Da, insa oferit de o Persoana atat de mareata! Este Fiul lui Dumnezeu „care m-a iubit si care S-a dat pe Sine Insi pentru mine“ (v. 20). Care este partea mea in aceasta lucrare? Acea pe care o poate avea un mort, adica niciuna. Fiind „rastignit cu Hristos“, am scapat de sub lege, si traiesc, dar „nu mai traiesc eu, ci Hristos traieste in mine...“. Prietene cititor, iubit de Domnul Isus, poti lua pe cont propriu aceste declaratii triumfatoare, in tot adevarul lor?

Galateni 3:1-14

Planul general al epistolei se poate schita astfel: capitolele 1 si 2: Marturia personala a apostolului; capitolele 3 si 4: Doctrina mantuirii prin credinta; capitolele 5 si 6: Viata practica a celui rascumparat sub har.Inima lui Pavel era incurcata: zelul sau pentru adevar se dublase de toata dragostea pentru sarmanii galateni. Ce duh de ratacire i-a putut incanta pana intr-acolo incat sa uite de harul lui Dumnezeu? Si ce multi crestini li se aseamana! Le-a fost zugravit Hristos rastignit (v. 1). Au crezut in El si au primit prin Duhul Sfânt siguranta mantuirii. Insa nu au avut incredere in El pentru a le conduce viata crestina. Dupa ce au inceput prin Duhul, au continuat prin carne (v. 3). Sau credeti ca, dupa ce ne-a indreptatit, Dumnezeu poate conta pe noi pentru „a-Si incheia lucrarea“? Nu, iar din acest motiv, aceeasi credinta care ne mantuieste este si cea de care avem nevoie pentru a trai (v. 11). Legea cea dreapta a lui Dumnezeu, in schimb, nu poate sa ne aduca decat moartea si blestemul, pentru ca am fi incapabili sa o implinim. A trebuit ca, in locul nostru, Hristos sa poarte acest blestem. Pentru a ne rascumpara, El a platit pretul in intregime. A purtat blestemul legii cand a luat la cruce locul pe care-l meritam eu. Binecuvantat fie El in veci!

Galateni 3:15-29

Apostolul explica pentru ce legea nu schimba cu nimic promisiunile divine. Acestea sunt anterioare ei, iar Dumnezeu nu Se dezice, si, mai ales, pentru ca ele au fost facute semintei lui Avraam, adica lui Hristos (v. 16). Nimic nu va putea anula sau contrazice ceea ce Dumnezeu li garanteaza Preaiubitului Sau – si celor care li apartin. „Atunci pentru ce este legea?” (v. 19). Ea a fost comparata cu o oglinda. Imi arata mizeria morala, dar este tot atat de incapabila sa mi-o inlature, cum este oglinda sa ma spele. Nu este functia ei aceasta. Legea nu face altceva decat sa ma convinga de pacat; este deci indrumatorul meu pana la Hristos (v. 24), dupa care rolul ei se incheie, ca si al institutorului care si-a pregatit elevul pentru a trece in clasa superioara. Ce cruda scoala este cea a legii! Ea ma invata ca sunt pacatos si nu-mi da indreptatirea; ma invata ca sunt mort si nu are puterea sa ma faca sa traiesc; ma invata ca sunt lipsit de energie si nu-mi da nimic. Tot ceea ce insa imi lipseste gasesc atunci in Isus! Botezul este semnul public al punerii deoparte pentru Hristos, prin moartea Lui. Voi, cei care ati fost botezati, sunteti intr-adevar „fii ai lui Dumnezeu, prin credinta in Hristos Isus”? Ati fost cu adevarat „imbracati cu Hristos”? (v. 26, 27). A purta o uniforma la care nu ai dreptul este o frauda si un abuz de incredere.

Galateni 4:1-13

Astfel Dumnezeu daduse cu totul altceva decat legea: promisiuni neconditionate. Ele proveneaua din dragostea Sa si din bucuria Sa de a binecuvanta, atat natiunile, cat si pe iudei. A dispretui un asemenea dar insemna a dispretui dragostea Lui. Pretentia, de exemplu, de a plati pentru un cadou pe care l-am primit este o ofensa adusa donatorului. Cat de intristata este inima lui Dumnezeu la vederea atator crestini care uita de libertatea Duhului, pentru a o inlocui cu biete practice plictisitoare! Ce dovedeste aceasta? Ca acesti copii ai lui Dumnezeu Il cunosc atat de gresit pe Tatal lor ceresc. Este de inteles ca un necredincios se multumeste cu „cunostintele elementare slabe si sarace”, pentru ca nu are altele mai bune. „Dar acum – ne spune versetul 9 – dupa ce L-ati cunoscut pe Dumnezeu” si fiind cunoscuti de El (1 Corinteni 8.3), sa nu ne mai lasam robiti si sa nu toleram nimic care-l aduce Lui indignare. Sa avem incredere deplina in dragostea Lui. In versetul 12, apostolul isi intrerupe expunerea, pentru a vorbi inimii galatenilor sai preaiubiti. El stie sa le aduca aminte de bunavointa si de daruirea lor pentru el. Vai, afectiunile pe care absentia le raceste sunt afectiuni slabe. Convingerile care-si pierd infiriparea atat de repede dupa plecarea slujitorului lui Dumnezeu sunt convingeri slabe. Cum este dragostea noastra crestina? Si cum este credinta noastra?

Galateni 4:19-31

Apostolul este plin de neliniste si de nedumerire. Lucrarea lui rabdatoare sa fie oare in zadar? (v. 11). Se vede astfel nevoit sa reia impreuna cu galatenii cunostintele elementare ale evangheliei. Sa profitam si noi de aceasta, pentru a le invata odata cu ei. Pentru ca, daca Pavel regreta ca nu ii putea invata pe copiii lui spirituali pe viu, fiind de fata, cu glasul sau in auzul lor (v. 20), noi nu regretam, pentru ca intelegem motivul: Dumnezeu voia sa ne dea aceasta scrisoare. Totusi – veti spune – pentru noi nu mai este catusi de putin actual pericolul de a ne reaseza sub lege. Inseamna ca nu ne cunoastem bine! De fiecare data cand ne complacem cu purtarea noastra si avem impresia ca Dumnezeu ne datoreaza ceva, aceasta inseamna – nici mai mult nici mai putin – legalism. De fiecare data cand adoptam o solutie fara a conta pe Domnul, de fiecare data cand ne comparam cu

altii in avantajul nostru, noi manifestam acest spirit de proprie indreptatire, vrajmas declarat al harului (comp. cu v. 29). Pentru a ilustra aceasta vrajmasie, Pavel ii evoca pe cei doi fii ai lui Avraam. Isaac, fiul promisiunii, este singurul care poate mosteni promisiunea. Ismael, copil dupa carne, iesit din roaba Agar, nu are niciun drept la bogatiile si binecuvantarile tatalui. Apartinem noi toti Ierusalimului de sus? Suntem noi, impreuna cu Avraam, cu Isaac si cu Iacov, „impreuna-mostenitori ai aceleiasi promisiuni“: Cetatea cereasca (v. 26; Evrei 11.9,10,16)?

Galateni 5:1-15

Omul a considerat dintotdeauna libertatea ca fiind bunul cel mai de pret. Unde insa o poate gusta cu adevarat? Sarman sclav al propriilor patimi, el se naste si moare cu lanturi tintuite de inima. Numai Isus Hristos il poate elibera (v. 1; Ioan 8.36). Se pune atunci o alta intrebare: in ce fel va face uz rascumparatul Domnului de libertatea sa? Se va supune el de bunavoie jugului riguros al legii? (v. 1). Ar fi o atitudine la fel de neobisnuita ca cea a unui ocnas eliberat care si-ar exprima dorinta de a se intoarce la ocna! Se va folosi el atunci de aceasta ca de „un prilej pentru carne“ (v. 13)? Ar insemna atunci ca parcurge calea inversa a tesalonicenilor, trecand de la slujirea lui Dumnezeu inapoi sub tirania idolilor lumii (cap. 4.8,9; Luca 11.26; 1 Tesaloniceni 1.9). Nu, aceasta libertate, atat de scump platita de Mantuitorul sau la cruce, crestinul o va folosi in slujirea aproapelui! Si astfel, in final, el va implini legea, de vreme ce aceasta se rezuma printr-o singura expresie (v. 14) sau, mai degraba, printr-un singur cuvint: iubire. „Cine iubeste pe altul a implinit legea“ (Romani 13.8,9). El implineste astfel porunca Domnului Isus, a Carui cea din urma si cea mai scumpa dorinta este sa ne iubim unii pe altii cum ne-a iubit El (Ioan 13.34; 15.12,17).

Galateni 5:16-26

Domnul ne explica dupa ce se poate recunoaste o lucrare, daca este a carnii sau daca este din Duhul (cititi Matei 7.16-20; Ioan 3.6). „Un pom bun nu poate sa faca roade rele“. Cele din versetele 19-21 nu pot deci sa provina decat din pomul rau: carnea. Iar carnea este inca in fiecare dintre noi, cu acelasi potential redutabil. Daca insa suntem „ai lui Hristos“ (v. 24), in noi ramane de asemenea o alta Putere sa actioneze: Duhul Sfint. El ne face sa traim (v. 25) si El ne face sa umblam (v. 16, 25); El Se impotriveste carnii (v. 17); El ne conduce (v. 18); El aduce la maturitate roada Sa proprie, imposibil de confundat cu o alta, un ciorchine pretios, caruia versetul 22 ii enumera noua „boabe“ delicioase: dragoste, bucurie, pace... Din nefericire insa, un pom poate ramane neroditor daca intreaga sa forta se risipeste in vlastari inutile crescand din partea de jos. Ce face atunci gradinarul? Taie aceste mladite, pentru ca seva sa circule din nou imbelsugat prin ramurile altoite. Aceasta este semnificatia versetului 24. „Cei ai lui Hristos au rastignit carnea“ la intoarcerea lor la Dumnezeu. Prin credinta, ei s-au supus sentintei mortii pronuntate asupra intregii lor naturi (pomul salbatic a fost taiat pentru a fi altoit). De atunci incolo, ei trebuie sa judece in ei manifestarile carnii: patimi si pofta. „Daca traim in Duh, in Duh sa si umblam“ (v. 25).

Galateni 6:1-18

Acest capitol 6 ne invata cum sa ne purtam: fata de un frate cazut – fara a pierde din vedere responsabilitatea pe care o avem cu privire la el (v. 1); fata de cei care sunt coplesiti de poveri (v. 2); fata de cei „din casa credintei“ si fata de toti, facand bine (v. 10). In prezent, noi semanam, in vederea secerisului „la timpul potrivit“. Si un principiu este evident: recolta va fi, inevitabil, de aceeași natura cu samanta. Numai un nebun s-ar putea astepta sa culeaga grau dintr-un loc in care a plantat scaieti. Carnea genereaza intotdeauna coruptie, in timp ce roada Duhului germineaza pentru viata vesnica (v. 8; cap. 5.22; comp. cu Osea 8.7; 10.13). De aceea acum trebuie facuta alegerea; mai tarziu regretele vor fi zadarnice. Crestinul a fost deja declarat mort fata de lege (cap. 2.19) si mort fata de carne (cap. 5.24). Aici el este recunoscut ca mort fata de lume si reciproc (v. 14). De acum incolo, lumea nu mai are drepturi asupra mea mai mult decat am eu asupra ei. Intre ea si mine se ridica o bariera de netrecut, si aceasta este „crucea Domnului nostru Isus Hristos“, eliberarea mea si gloria mea. De o parte, „o noua creatie“, de cealalta, „nu este ceva“, Dumnezeu nu recunoaste nimic acolo (v. 15). De am putea fi si noi de acord cu El, atat in principiu, cat si in practica!

clickbible.org